

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci **žalobkyně S.V.**, bytem A. z P. 2616, P., **zastoupené JUDr. Martinem Týle, advokátem** se sídlem AK Škroupova 561, 530 03 Pardubice, **proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2013, č.j. KrÚ 30602/2013/ODSH/14,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně n e m á** právo na náhradu řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným ve výroku tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobkyně do rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 11.2.2013, č.j. OSA/P-1087/12-D/58 a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Žalobkyně byla uvedeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o

silničním provozu“), neboť porušila ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Uvedeného přestupku se měla dopustit tím, že jako řidička motorového vozidla dne 4.7.2012 v době okolo 15:25 hodin v obci Sezemice na silnici č. II/298 v ulici Masarykova překročila nejvyšší povolenou rychlost o 10 km/h, tedy jako fyzická osoba při řízení vozidla v provozu na pozemních komunikacích překročila nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Žalobkyni byla za spáchání uvedeného přestupku uložena podle § 11, § 12) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.000 Kč. Dále jí byla uložena podle § 79 odst. 1 přestupkového zákona a podle vyhlášky MV č. 231/1996 Sb., povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobní body:

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, přičemž namítala jeho nezákonnost v důsledku vad řízení, a to pro nedostatek důvodů rozhodnutí způsobujících jeho nepřezkoumatelnost a dále nezákonnost proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem, jakož i z toho důvodu, že ve spise nemá oporu.

Žalobkyně namítala, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) správního řádu, když nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále namítala, že se žalovaný neřídil ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu, když pečlivě nepřihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, zejména k tomu, co uvedli účastníci řízení.

Žalobkyně namítala, že žalovaný nepostupoval podle § 51 odst. 1 správního řádu, neboť k provedení důkazu užil důkazní prostředky provedené v rozporu s právními předpisy. Výslovně uvedla, že nezákonným způsobem byl získán záznam o měření rychlosti vozidla, neboť strážníci Městské policie Sezemice se při provádění měření rychlosti dotčeného vozidla s největší pravděpodobností sami dopustili přestupku, když porušili ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona, neboť při měření: „...stáli v civilním, nijak neoznačeném vozidle, ve vlastnictví jednoho ze zasahujících strážníků J. M., na chodníku v ulici Masarykova, obci Sezemice.“ To bylo prokázáno fotografií, která je součástí správního spisu, přičemž správní orgán prvního stupně považoval tuto skutečnost za nespornou. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, že zaparkování vozidlem částečně na chodníku bylo důvodné z hlediska bezpečnosti silničního provozu. Neoznačené vozidlo přitom stálo v protisměru, dle žalobkyně bylo těžko rozeznatelné, zda je v pohybu. Žalobkyně má za to, že tímto počínáním byla ohrožena bezpečnost ostatních projíždějících řidičů.

Z uvedeného žalobkyně dovozuje, že záznam o měření rychlosti byl proveden v rozporu s právními předpisy, tudíž neměl být v souladu s § 51 správního řádu použit jako důkazní prostředek. Jelikož nebylo uzavřeno, zda příslušný strážník Městské policie Sezemice jako řidič motorového vozidla se dopustil přestupku, nebyl dle žalobkyně zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností podle § 3 správního řádu a tedy skutkový stav, tak jak jej vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise.

Dále vznesla žalobkyně námitku proti použití veřejně dostupných map z mapových portálů www.mapy.cz a www.maps.google.com, přičemž licenční podmínky jednak

opravňují toliko k použití pro osobní účely a jednak nezaručují správnost použitých dat. Nelze přitom vycházet z presumpce správnosti mapových podkladů, žalobkyně nemá povinnost prokazovat mapová pochybení. Bylo namístě vycházet z údajů, u nichž je garantována jejich správnost, případně provést důkaz ohledáním na místě samém. Provedení tohoto důkazu však žalobkyně v průběhu soudního řízení nenavrhla. Dle žalobkyně rovněž tato skutečnost založila rozpor s § 3 správního řádu, když správní orgány nevycházely ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalobkyně namítá, že se žalovaný nevypořádal se všemi jejími odvolacími námitkami, což dle jejího názoru zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalobkyně nepovažuje totiž za dostatečné, když žalovaný ospravedlňuje měření rychlosti vozidla žalobkyně strážníky Městské policie Sezemice v neoznačeném vozidle za „místo možné skryše.“ Žalovaný se nevypořádal ani s již uvedenou námitkou do použitých mapových podkladů.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost, když setrval na svém právním názoru vysloveném v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, bylo vydáno na základě úplných a přesně zjištěných skutečností ve věci, přičemž jsou v něm vypořádány veškeré námitky žalobkyně.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Dle oznámení podezření z přestupku ze dne 4. 7. 2012 byla žalobkyně označena za podezřelou ze spáchání přestupku, jak popsáno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Ve správním spise je založen protokol o dopravním přestupku s fotografií pozice vozidla, jehož rychlost byla zaměřena, z něhož je zcela zřejmé, že vozidlo se nachází na území obce. Dne 7. 11. 2012 se konalo ústní jednání ve věci, při němž byli vyslechnuti jako svědci zasahující strážníci Městské policie Sezemice. Z výpovědi vyplynulo, že měření rychlosti vozidla bylo prováděno z civilního vozidla ve vlastnictví jednoho ze svědků, přičemž bylo použito ručního měřicího přístroje, když měření prováděl jeden ze strážníků (jmenovitě svědek Lubomír Frei) ze sedadla spolujezdce. Žalobkyně namítala již v průběhu správního řízení porušení § 15 a § 16 vyhlášky č. 418/2008 Sb., kterou se provádí zákon o obecní policii, neboť vozidlo nebylo označeno řádně jako služební vozidlo městské policie, tedy dovozovala nezákonnost získání záznamu o měření rychlosti vozidla. Dle Stanoviska Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, ÚO Pardubice ze dne 6.12.2011 č.j. KRPE-42508/ČJ-2011-1706UO, musí měřený úsek končit minimálně 30 m před dopravní značkou IS 12a-b, označující začátek a konec obce. Žalobkyně namítala možnou chybnost mapových dat shora uvedených mapových portálů a navrhla provedení důkazu ohledáním na místě.

Správní orgán prvního stupně se s námitkami žalobkyně výslovně vypořádal na str. 9 až 11 svého rozhodnutí, když uznal skutečnost, že měření bylo prováděno ze soukromého vozidla ve vlastnictví jednoho ze zasahujících strážníků Městské policie Sezemice. Zdůraznil přitom, že vozidlo bylo použito jako „skryš“ pro měření rychlosti, obdobně jako by sloužila např. autobusová zastávka, rychloměr nebyl zabudován do civilního vozidla, nýbrž bylo měřeno ručním rychloměrem ze sedadla spolujezdce. Povinnost označení služebního vozidla podle shora citované vyhlášky tak na dané vozidlo v dané situaci nedopadala. Učinil

nesporným, že použité vozidlo k měření stálo na chodníku, přičemž věc bude řešena v samostatném přestupkovém řízení, avšak tato okolnost nezpůsobuje nezákonnost záznamu o měření vozidla žalobkyně, neboť ten byl proveden kalibrovaným rychloměrem.

Co se týče dodržení vzdálenosti alespoň 30 m od dopravní značky označující začátek či konec obce, byla tato okolnost prokázána výpověďmi strážníků při ústním jednání, mimo to vyhotovil správní orgán prvního stupně úřední záznam (čl. 49- 50 správního spisu), v němž detailně popsal ověření skutečnosti, že rychlost vozidla byla naměřena v úseku určeném Policií ČR. Správnost údajů přitom dovodil z toho, že nebyl prokázán opak. Návrh žalobkyně na provedení místního ohledání označil za nadbytečný a zcela účelový, neboť by nepřinesl jiný výsledek než právě použitá metoda ověření měřeného úseku.

Žalovaný jako správní orgán prvního stupně podpořil odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž doplnil, že z úřední činnosti mu je známo používání těchto veřejně přístupných mapových portálů k obdobným účelům správního řízení, přičemž zdůraznil, že žalobkyně nenamítla konkrétní chyby či indicie zpochybňující správnost v mapách zanesených údajů. Žalovaný podtrhl, že se jedná o rovný úsek silnice bez stavebních překážek. Mimo to, rovněž dle výpovědi zasahujících strážníků podané při ústním jednání dne 7.11.2012 bylo měření prováděno ve vzdálenosti několika set metrů od uvedeného dopravního značení (s. 5 napadeného rozhodnutí, s. 28 správního spisu, s. 31 správního spisu).

Přípustnost žaloby:

Žaloba byla podána osobou oprávněnou k podání žaloby, a to včas ve lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

O žalobě bylo rozhodnuto po projednání věci soudem bez provádění důkazů, když právní zástupce žalobkyně na provádění důkazů netrval. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, přičemž soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1), 2) s.ř.s.

Posouzení důvodnosti žaloby:

Žaloba není důvodná.

Předně soud považuje za nutné v dané věci zdůraznit, že se plně ztotožňuje s právním názorem na danou věc predestřeným v napadeném rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. S ohledem na to, že námitky obsažené v žalobě byly obsaženy již v odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odkazuje se soud plně na odůvodnění žalovaného, přičemž upřesňuje následující.

K žalobnímu tvrzení o nezákonnosti provedení důkazu v důsledku použití civilního vozidla a spáchání přestupku tím, že vozidlo stálo na chodníku:

Měření bylo provedeno ručním kalibrovaným rychloměrem osobami k tomu oprávněnými, přičemž rychloměr nebyl součástí vozidla (nebyl zabudován ve vozidle). Tudíž nelze akceptovat názor žalobkyně, že měření bylo provedeno nezákonně za použití civilního vozidla, které mělo být řádně označeno jako vozidlo trvale sloužící k provádění služebních úkolů obecní policie dle shora citované vyhlášky. Krajský soud souhlasí s právním názorem žalovaného, že vozidlo bylo použito toliko jako skryše, což v souvislosti s vlastnictvím vozidla jednoho ze strážníků nemusí být vnímáno veřejností jako zcela vhodné řešení, avšak není to v rozporu se zákonem. Příklad žalovaného o obdobném použití autobusové zastávky jako úkrytu je zcela přiléhavý. Co se týče údajně spáchaného přestupku strážníky, jedná se o právní otázku odlišnou, přičemž ji bude nutno posuzovat samostatně, bez vlivu na protizákonnost jednání žalobkyně. Obdobně, bylo-li by jako úkrytu použito již vzpomenuté autobusové zastávky, která by byla vybudována na soukromém pozemku bez souhlasu vlastníka, či v rozporu s předpisy práva stavebního, rovněž by tento protiprávní stav nepochybně neměl vliv na posuzování nezákonnosti jednání řidičů motorových vozidel projíždějících měřeným úsekem.

Co se týče použití mapových portálů určených k osobním (soukromým) účelům z důvodu prověření dodržení úseku schváleného Policií ČR pro měření obecní policií, v konkrétním případě 30 m od dopravního značení začátku či konce obce, zdůrazňuje krajský soud, že šlo pouze o potvrzení výpovědi zasahujících strážníků, když již z jejich výpovědi učiněných při ústním jednání jednoznačně vyplynulo, jak již shora uvedeno, že požadovaná vzdálenost 30 m byla s jistotou dodržena. Zejména krajský soud nepřehlédl, že tyto výpovědi nebyly kvalifikovaně žalobkyní vyvráceny. Krajský soud rovněž hodnotí jako zcela racionální, byť to nebylo předmětem žalobních námitek, když žalovaný (resp. správní orgán prvního stupně) neprovedl ohledání na místě, ale projevil snahu ověřit výpovědi svědků právě tím, že přistoupil k osvědčení z výpovědí zjištěných skutečností porovnáním s daty zanesenými v mapových podkladech mapových portálů shora specifikovaných. Tvzení, že není garantována jejich přesnost, s ohledem na rovinatý úsek, absenci konkrétních námitek či indicií o nepřesnostech a zejména právě s ohledem na výpovědi svědků, považuje krajský soud za ryze účelové. Co se týče údajného porušení licenčních podmínek provozovatele, je nutné si uvědomit, že tyto podmínky směřují k ochraně provozovatele před zneužíváním ve smyslu komerčního šíření poskytovaných dat a rovněž, že, jak již bylo uvedeno, jednalo se pouze o podpoření svědeckých výpovědí, tedy i bez této aktivity žalovaného (resp. správního orgánu prvního stupně) by soud vzal za prokázané, že měření rychlosti vozidla žalobkyně probíhalo v úseku určeném Policií ČR k měření obecní policií.

Ze všech těchto důvodů odmítl krajský soud právní názor žalobkyně o nezákonnosti napadeného rozhodnutí v důsledku vad řízení pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a dále odmítl tvrzenou nezákonnost spočívající v tom, že by žalovaný rozhodl na základě nepřesně zjištěného skutkového stavu věci či na základě skutkového stavu, který by byl v rozporu se správním spisem či v něm neměl oporu.

Po posouzení všech žalobních bodů, když krajský soud neshledal důvodným žádný z nich, dospěl krajský soud k závěru, že žalobu je třeba jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst.7 s.ř.s.).

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst.1 s.ř.s.), když žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 6. listopadu 2013

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová